

dette høje Ting, som jo paa særlig indgaaende Maade behandler det aarlige Forslag om Indfødsrets Meddelelse, ja, saa skulde jeg intet som helst have derimod.

Det ærede 17de landstingsvalgte Medlem (H. Trier) fandt et Par uklare Punkter i Lovforslaget, og jeg skal erkende, at § 2 kan give Anledning til saadanne Tanker, som har beskæftiget det ærede Medlem; heller ikke findes der jo i Bemærkningerne nogen fyldestgørende Oplysning om den Foranledning, man har haft til at indsætte Slutningsbestemelsen i § 2, 2det Stykke. Forholdet er imidlertid det, at Bestemelserne i denne Paragraf, naar undtages Ordlyden, i Virkeligheden dækker den hidtil gældende Lovgivning, og naar man i de sidste Sætninger i Paragraffens 2det Stykke har udtalt, at hvis vedkommende unge fremmedes Fader har unddraget sig dansk Indfødsret efter det fyldte 19de Aar trods Ophold her i Riget i hele sin Levetid, skal hans Søn ikke paa samme Maade kunne unddrage sig Naturalisation, saa er Grunden dertil den, at man ikke ad den Vej ønsker opretholdt et fremmed Element her i Landet. Jeg behøver maaske ikke nærmere at redegøre for, hvorfor dette kan medføre uheldige Konsekvenser — vi har jo Forhold i vor sydligste Landsdel for Tiden, som ganske klart viser, hvilke Betæneligheder der knytter sig til Opretholdelsen af fremmed Nationalitet indenfor vore Grænser eller til Bevarelsen af dansk Nationalitet udenfor Grænserne for Folk, som i Virkeligheden ikke har anden Tilknæytning til os end den, som dikteres dem af den økonomiske Fordel, de derigennem kan vinde. Men baade dette Spørgsmaal og Spørgsmaalet i § 6, som det ærede 17de tingvalgte Medlem ogsaa fremdrog, kan jo blive Genstand for nærmere Overvejelse i det Udvalg, som formentlig vil blive nedsat angaaende denne Sag, og jeg skal tilsige min bedste Medvirkning til at skaffe Udvalget alle de Oplysninger, det maatte ønske til Redegørelse af saadanne Punkter i Forslaget, som ikke maatte være fuldt klare i den Aftalelse, Lovforslaget har faaet.

Jeg skal sluttelig kun i Anledning af den Bemærkning, som det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Marie Hjælmer) fremsatte: at der ikke i denne Lovgivning var vist et ligeligt Hensyn til Mand og Kvinde, udtale, at hvor varm en Ven man end kan være af det ligelige Hensyn, af den lige Ret, det ærede Medlem talte om, kan man dog mene, at der er saadanne Forhold i Forbindelse med Ægteskabet, som nødvendigvis maa føres til en Afgørelse under Hensyn

til den ene eller den anden af Parterne, og her staar vi efter min Mening overfor saadanne Forhold. Naar Ægtefællerne hører til hver sin Stat, maa det afgøres, til hvilken Stat de mulige Børn skal høre. Man kan ikke sige: til hvilken Side hver anden Gang — eventuelt lade Forældrene selv afgøre det eller slet intet afgøre. Her maa man fastsætte bestemte Regler, og vi er her netop ved et Punkt, som paa Grund af den højst forskellige Betragtning, der hidtil har været anlagt i de tre skandinaviske Lande, har voldt det største Besvær ved Forslagets Udformning i Kommissionen. Jeg tror, jeg tør sige, at man fra dansk Side har bestræbt sig for til det yderste at naa til Ligestilling mellem Mand og Kvinde, at vise de moderne Principper for Kvinders Naturalisation ethvert Hensyn, jeg tror, man fra saavel den svenske som den norske Repræsentations Side har haft Forstaaelse af Betydningen af, at saadanne Hensyn blev taget. Men jeg tror det neppe muligt paa dette Punkt at naa væsentlig videre frem, end Lovforslaget gaar, uden at det hele Spørgsmaal blev bragt i Fare eller Udsigterne til paa dette Punkt at opnaa en fælles skandinavisk Lovgivning i væsentlig Grad blev formindsket.

Som sagt, jeg takker for den velvillige Modtagelse af Lovforslaget, og jeg vilde være meget glad, om Udvalgsbehandlingen maatte kunne tilendebringes saaledes, at Danmark som det første af de skandinaviske Lande kunde naa til Gennemførelse af en Lovgivning paa dette Omraade, der kunde blive et Mønster for Lovgivningen i den kommende Tid i de andre skandinaviske Lande.

Døcker: Jeg takker den højtærede Indenrigsminister for den Sympati, som jeg forstod den højtærede Minister dog nærede for de Udtalelser, jeg fremsatte om de forskellige Opfattelser, der gør sig gældende med Hensyn til at modtage dem, der søger Indfødsret i de skandinaviske Lande. Den højtærede Minister har ganske vist Ret i, at det er Rigsdagen, der skal vedtage Loven, men Lovforslaget udarbejdes dog af Ministeriet, og den Praksis, der har været i de temmelig mange Aar, jeg har haft den Ære at sidde i Udvalget for Indfødsrets Meddelelse, har været en saadan, at ikke een af alle dem, der har staaet paa Forslagene, er blevet skudt ud. Det vilde jo ogsaa være et noget ejendommeligt Skridt, have ligesom en personlig Karakter, og jeg kan i og for sig meget vel forstaa, at Rigsdagen viger tilbage derfor. Men man kunde